

Gió lạnh đầu mùa

--- không rõ tác giả ---

Hôm trước, trời còn nắng hừng hực. Hôm sau khắp mọi ngõ ngách của Hà Nội đã ngập tràn gió đông. Mọi người hân hoan đón đợt rét đầu tiên tạm quên đi những ngày hè oi ả.

Đầu đông. Trời nhanh tối. Bầy sâm cầm vội vã bay về tổ. Nụ tầm xuân hôm trước tưởng rằng sẽ nở tung ra vì nóng nhưng hôm nay lại e ấp nép mình trong đám lá xanh. Cơ hội để tầm xuân khoe đôi cánh đẹp của mình phải lui lại vài ngày nữa. Những thiếu nữ có dịp khoe đôi cánh mới lúc chớm đông. Từng đôi tình nhân đi bên nhau thật tình tứ và ấm áp. Một chút hương lạnh đầu mùa cũng khiến họ thấy mình phải che chở cho người yêu.

Cái lạnh ấy càng khiến những người đi xa nhớ về gia đình. Trời lạnh tôi lại nhớ món thịt kho Tàu mẹ vẫn làm. Ngày là sinh viên, mỗi lần tan học tôi lang thang trên phố, nhà nào cũng quây quần bên bữa cơm chiều đông. Tôi thèm không khí ấy. Nhớ mẹ. Nhớ những bữa cơm gia đình đầm ấm... Vào hàng cơm, gọi những món mẹ vẫn làm nhưng tôi vẫn không làm sao tìm về được cảm giác của những mùa đông trước. Lúc ấy chỉ ước rằng mình đang được ở nhà, làm nũng mẹ, dọn mẹ nấu những món ăn mình thích.

Tốt nghiệp đại học, tôi ở lại thành phố làm việc. Cơ hội để tìm về những phút giây ấm áp thời thơ ấu càng trở nên hiếm hoi. Mỗi năm tôi về thăm nhà một lần vào dịp Tết. Những bận bịu lo toan của cuộc sống khiến tôi không còn mơ mộng như thời sinh viên. Chiều nay đi trên đường phố Hà Nội, cô bạn đi cạnh tôi thốt lên "Nhớ nhà quá!". Đúng là cái tiết trời ấy không chỉ riêng tôi mới se sắt trong lòng nỗi nhớ người thân. Trời lạnh càng khiến người ta muốn tìm về với những kỷ niệm ấm áp, cho dù đó chỉ là một khoảnh khắc.

Mấy người bạn của tôi đi du học ở nước ngoài, chúng thường viết thư về bảo thêm ăn phở, thêm ăn bánh rán và thêm cả ngô nướng nữa... Ở nước ngoài thỉnh thoảng cũng được ăn nhưng chẳng giống hương vị ở nhà chút nào. Lúc ấy tôi càng thấy thương bạn mình.

Những chị bán bún riêu, bánh gối... lại kiu kịt gánh hàng trên các con phố. Tiếng rao lạnh lạnh "Ai

bún riêu nào". Tiếng rao ấy trong mấy tháng hè hình như bị chìm vào tiếng ve ồn ã. Những ngày rét cắt da, cắt thịt, tôi thường trùm kín chăn để chôn hơi lạnh, nghe tiếng rao bán quà rong... Bụng đói cồn cào mà ngại dậy.

Gió lạnh đầu mùa không khiến người ta phải run lên vì rét, nhưng nó lại làm xao động một khoảng lặng trong tâm hồn nhiều người. Chiếc khăn voan mỏng của một thiếu nữ trên đường như nhắc tôi rằng đông đã về.